

РОБЪРТ ШЕКЛИ СЧЕТОВОДИТЕЛЯТ

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Господин Ди седеше на голямото кресло. Беше разхлабил колана си, а вечерните вестници се търкаляха на коленете му. Той пушеше лулата си кротко и мълчаливо си мислеше колко прекрасен е светът. Днес беше продал два амулета и малко любовен елексир. Жена му се суетеше в кухнята и готвеше нещо вкусно, лулата му димеше приятно и се дърпаше леко. Господин Ди въздъхна доволно, прозина се и се протегна.

Мортън, деветгодишният му син, прекоси всекидневната, натоварен с книги.

— Как мина днес в училище? — попита господин Ди.

— Добре — отговори момчето. Забави малко крачка, но продължи към стаята си.

— Какво е това? — попита господин Ди и посочи книгите.

— Книги по счетоводство — отговори Мортън, без да погледне баща си, и забърза нататък.

Господин Ди поклати глава. Отнякъде на сина му му беше хрумнало, че иска да стане счетоводител. Счетоводител! Наистина, Мортън смяташе бързо, но така или иначе щеше да се наложи да забрави тази глупост. Очакваха го по-големи неща.

На вратата се позвъни.

Господин Ди притегна колана си, напъха ризата в панталона и отвори. Беше госпожица Грийб, учителката на сина му в четвърти клас.

— Заповядайте, влезте, госпожице Грийб. Мога ли да ви предложа нещо?

— Нямам време — отвърна госпожица Грийб. Стоеше на прага с ръце на кръста. Със сивата си, невчесана коса, слабото лице с дълъг нос и влажните си очи, имаше вид на вещица. И точно така би трябвало да изглежда, защото госпожица Грийб *наистина* беше вещица.

— Дойдох да поговорим за сина ви — обясни тя.

В този момент от кухнята излезе госпожа Ди, бършейки ръце в престилката си.

— Надявам се, че не е бил непослушен — каза тя разтревожено.

Госпожица Грийб изсумтя мрачно.

— Днес им дадох годишните тестове. Синът ви се провали напълно.

— О, Боже! — възкликна госпожа Ди. — Пролет е. Може би...

— Пролетта няма нищо общо — поклати глава госпожица Грийб.
— Миналата седмица им дадох Великите Магии на Кордус, първи дял. Знаете колко са лесни. Не беше научил нито една.

— Хъм — отвърна господин Ди лаконично.

— По биология... Няма никакво понятие кои са основните вълшебни билки. Никакво!

— Това е невъобразимо! — възкликна господин Ди.

Госпожица Грийб се усмихна кисело.

— Освен всичко друго, оказа се, че напълно е забравил Тайната азбука, която научи в трети клас. Забравил е Защитната формула, забравил е имената на деветдесет и деветте низши таласъми от Третия кръг, забравил е и малкото, което беше научил по География на Ада. И, което е най-лошото, няма никакво желание да учи.

Господин и госпожа Ди се спогледаха мълчаливо. Положението наистина беше много сериозно. Биха могли да се примирят с известна доза момчешка разсеяност, дори да я насърчават, защото тя показва наличието на здрав дух. Все пак едно дете *трябваше* да научи поне основните неща, за да стане магьосник.

— Ще ви кажа откровено — продължи госпожа Грийб. — Навремето бих го изключила моментално, без дори да се замисля. Лошото е, че вече сме много малко.

Господин Ди кимна тъжно. През вековете вещерството непрекъснато западаше. Хората от старите фамилии измираха или ги грабваха демонични сили, или ставаха учени. Лекомислената общественост от друга страна не проявяваше никакъв интерес към магиите и заклинанията на древността.

Сега само малцина притежаваха Старото знание. Те го съхраняваха и преподаваха в частни училища като това на госпожа Грийб, за деца на магьосници. По наследство, като израз на свещено доверие.

— Заради тази безсмислица със счетоводството е — каза госпожица Грийб. — Не знам откъде му хрумна. — Тя погледна Ди укоризнено. — И също така не знам защо тази приумица не е била изкоренена още в самото начало.

Господин Ди почувства как бузите му се зачервяват.

— Знам едно — продължи учителката. — Докато Мортън се занимава с онова, никога няма да насочи вниманието си към магиите.

Господин Ди извърна поглед от зачервените очи на вещицата. Чувстваше се виновен. Беше сгрешил с калкулатора играчка. Не биваше да носи такова нещо у дома. Когато бе видял за първи път, че Мортън си играе на двойно счетоводство, трябваше веднага да изгори счетоводната му книга.

Но откъде би могъл да знае, че всичко това ще се превърне в мания? Госпожа Ди приглади престилката си и каза:

— Госпожице Грийб, знаете че ви имаме пълно доверие. Как ще ни предложите да постъпим?

— Направих всичко, което беше по силите ми — отвърна госпожица Грийб. — Единственото, което остава, е да повикам Боарбас, демонът на децата. Разбира се, това зависи изцяло от вас.

— О, не мисля, че положението е станало чак толкова сериозно — намеси се господин Ди веднага. — Призоваването на Боарбас е сериозна мярка.

— Както казах, всичко е във ваши ръце — кимна госпожица Грийб. — Можете да призовете Боарбас или не, както сметнете за необходимо. Ако се съди по сегашното положение на нещата, синът ви никога няма да стане магьосник.

Тя се обърна и понечи да си тръгне.

— Няма ли да изпиеете с нас чаша чай? — попита госпожа Ди веднага.

— Не. Трябва да присъствам на сборището на вещици в Цинцинати — отговори госпожица Грийб и изчезна сред кълбо оранжев дим.

Господин Ди прогони дима с ръце и затвори вратата.

— Ф-ю-ю! — възкликна той. — Използва парфюмиран дим!

— Старомодна е — кимна госпожа Ди.

Останаха до вратата мълчаливи. Господин Ди едва сега започна да се чувства ужасен. Беше му трудно да повярва, че синът му, негова кръв и плът, не иска да спази семейната традиция. Просто не можеше да е истина!

— След вечеря — каза господин Ди — ще поговоря с него по мъжки. Сигурен съм, че няма да се наложи намесата на демона.

— Добре — съгласи се госпожа Ди. — Убедена съм, че ще го накараш да разбере.

Тя се усмихна и Ди долови някогашното вещерско пламъче в очите ѝ.

— Печеното ми! — извика госпожа Ди наведнъж. Вещерското пламъче угасна и тя се завтече към кухнята.

Вечеряха спокойно. Мортън знаеше за посещението на госпожица Грийб и през цялото време виновно мълча, като хвърляше крадешком погледи към баща си. Господин Ди нарязва печеното и го сервира дълбоко намръщен. Госпожа Ди дори не се опита да поведе някакъв незначителен разговор.

След като си изяде набързо десерта, момчето се скри в стаята си.

— Сега ще видим — каза господин Ди на жена си, допи последната глътка кафе, избърса устни и стана. — Ще се опитам да го вразумя. Къде е амулетът ми за убеждаване?

Госпожа Ди се замисли за миг.

— Ето го — отговори тя и го измъкна измежду страниците на едно романче с шарени корици. — Бях си отбелязала с него страницата.

Господин Ди пусна амулета в джоба си, пое дълбоко дъх и влезе в стаята на сина си.

Мортън седеше зад бюрото. Пред него имаше тетрадка, изписана с цифри и дребни, прецизни бележки. Върху бюрото беше поставил шест внимателно подострени молива, гума за триене, сметало и калкулатора играчка. Книгите бяха на самия ръб на плота и всеки момент можеха да паднат.

Господин Ди избута настрана купчината дрехи от леглото, за да си направи място и седна.

— Как са нещата, синко? — попита той с възможно най-мекия си тон.

— Добре, татко — отговори Мортън ентусиазирано. — Стигнах до четвърта глава на „Основи на счетоводството“ и отговорих на всички въпроси в...

— Синко — прекъсна го Ди внимателно, — какво става с другите ти домашни? — Мортън го изгледа смутено и размърда крака. — Знаеш ли, в наши дни малко момчета имат възможност да станат магьосници.

— Да, татко, знам. — Мортън извърна рязко лице и добави с висок, неспокоен глас: — Но аз искам да стана счетоводител. Наистина

искам, татко!

Господин Ди поклати глава.

— Мортън, в семейството ни винаги е имало магьосници. В продължение на хиляда и осемстотин години семейство Ди се е ползвало със сериозна репутация в свръхестествените кръгове.

Мортън продължаваше да гледа през прозореца и да мести крака.

— Нали не искаш да ме разочароваш, синко? — Ди се усмихна тъжно. — Всеки може да стане счетоводител, но само малцина избрани могат да специализират Черните изкуства.

Мортън го погледна, после взе един молив и започна бавно да го върти между пръстите си.

— Какво ще кажеш, момчето ми? Няма ли да заработиш малко по-усърдно при госпожица Грийб?

Мортън поклати глава.

— Искам да стана счетоводител.

Господин Ди потисна внезапно обзелия го гняв с усилие. Какво ставаше с Амулета на убеждаването? Нима магията се бе изтощила? Може би трябваше да го презареди? Така или иначе, реши да продължи.

— Мортън — каза той прегракнало, — знаеш, че съм достигнал само Трета степен. Родителите ми бяха много бедни и нямаха възможност да ме изпратят в Университета.

— Знам — прошепна момчето.

— Искам да имам всички неща, за които съм мечтал, но не съм можел да си позволя. Мортън, ти можеш да достигнеш Първа степен. — Господин Ди поклати тъжно глава. — Ще бъде трудно, но аз и майка ти сме спестили нещичко, а останалото все някак ще съберем.

Мортън прехапа устна и започна да върти молива по-бързо.

— Какво ще кажеш, сине? Ако достигнеш Първа степен, няма да се налага да работиш в магазин. Можеш да станеш пряк посредник на Черния. Пряк посредник! Какво ще кажеш, синко?

За миг на Ди му се стори, че момчето се развълнува. Устните му бяха леко раздалечени, в очите му се появи подозрителен блясък. След миг обаче погледна към тетрадката, към малкото сметало и калкулатора.

— Ще стана счетоводител — каза Мортън.

— Ще видим тази работа! — извика господин Ди, загубил всякакво търпение. — Няма да станеш счетоводител, млади момко. Ще станеш магьосник. Това бе достатъчно добро призвание за останалите членове на семейството ти, ще трябва да го харесаш и ти, кълна се във всичко проклето! Все още не си чул всичко, хубостнико!

И господин Ди излезе ядосан от стаята.

Мортън веднага се върна към счетоводната си тетрадка.

Господин и госпожа Ди седнаха на канапето мълчаливи. Госпожа Ди трескаво плетеше нещо, но умът ѝ беше другаде. Господин Ди наблюдаваше мрачно топлото петно върху килима във всекидневната.

Най-накрая Ди каза:

— Разглезих го. Боарбас е единственият изход.

— О, не — възрази госпожа Ди. — Той е толкова малък!

— Нима искаш синът ни да стане счетоводител? — учуди се господин Ди. — Да не предпочиташ по цял ден да драска цифри, вместо да върши важната работа на Черния?

— Разбира се, че не искам — отвърна госпожа Ди. — Но Боарбас...

— Знам. Вече се чувствам като убиец.

Замислиха се за миг, след това госпожа Ди каза:

— Може би дядо му ще успее да се справи. Винаги го е обичал.

— Може би — отвърна господин Ди замислено. — Но не знам дали трябва да го безпокоим. В края на краищата старецът е мъртъв от три години.

— Знам — кимна госпожа Ди и разплете една лошо направена бримка. — Ако и той не помогне обаче, единственият изход остава Боарбас.

Господин Ди се съгласи. Колкото и тежко да бе всичко това за дядото, вариантът с Боарбас бе безкрайно по-лош. Ди веднага се зае с подготовката за призоваването на мъртвия си баща.

Събра на едно място смления рог от еднорог, конопа и щипката драконов зъб и ги остави върху килима.

— Къде ми е жезълът? — попита той жена си.

— Мушнах го в сака с щеките ти за голф.

Господин Ди донесе жезъла и махна с него над съставките. Промърмори три думи от заклинанието за Освобождаване и прошепна името на баща си.

От килима веднага се издигна кълбо дим.

— Здравей, дядо Ди — каза госпожа Ди.

— Татко, съжалявам, че те безпокоя — започна господин Ди, — но синът ми... твоят внук... отказва да стане магьосник. Иска да стане... счетоводител.

Кълбото дим потрепери и изписа буква от Стария език.

— Да — кимна господин Ди. — Опитахме с убеждение. Момчето упорства.

Димът отново потрепери и изписа друга буква.

— Предполагам, че това е по-добре — каза господин Ди. — Ако го изплашиш веднъж както трябва, ще забрави всякакви глупости. Жестоко е, но пък е по-добре от Боарбас.

Кълбото дим кимна и се устреми към детската стая. Господин и госпожа Ди останаха да чакат на канапето.

Вратата на детската стая изведнъж се отвори, сякаш от силен порив на вятъра. Мортън вдигна очи, намръщи се и отново забодде поглед в книгата.

Димът се превърна в крилат лъв с опашка на акула. Изрева зловещо, изръмжа и се приготви за скок.

Мортън го погледна, повдигна вежди и продължи да отбелязва нещо в колоната от цифри. Лъвът се превърна в триглав гущер, който ужасяващо миришеше на кръв. Издиша огън и тръгна към момчето.

Мортън събра цифрите от колоната, провери резултата със сметалото и погледна гущера. Животното изпищя и моментално се превърна в озъбен прилеп, който запляска с криле около главата му. Мортън се засмя и продължи да чете.

Господин Ди не издържа повече.

— Дявол да го вземе! Не те ли е страх? — възкликна той.

— Защо да ме е страх? Това е дядо.

Когато чу това, прилепът се превърна в дим, кимна тъжно на господин и госпожа Ди и изчезна.

— Довиждане, дядо — извика след него Мортън, стана и затвори вратата.

— Това е то — отбеляза господин Ди. — Момчето е прекалено самонадеяно. Трябва да извикаме Боарбас.

— Не! — възпротиви се жена му.

— Какво да правим тогава?

— Не знам вече какво — отвърна госпожа Ди, почти през сълзи.
— Нали имаш представа какво прави Боарбас с децата? След това те вече не са същите.

Лицето на господин Ди беше твърдо като гранит.

— Знам, но вече няма какво да се прави.

— Толкова е малък! — проплака госпожа Ди. — Това... това ще го травмира!

— Дори и да е така, ще се възползваме от постиженията на съвременната психиатрия и ще го излекуваме — успокои я господин Ди. — Ще наемем най-добрия психоаналитик, който може да се купи с пари. Но момчето трябва да стане магьосник.

— Тогава го направи — разплака се госпожа Ди окончателно. — Само не искам от мен да ти помагам.

Колко типично за жена се държи, помисли си Ди. Винаги се размеква като желе в момента, когато е нужна твърдост. И с натежало сърце той започна да се готви за призоваването на Боарбас, демонът на децата.

Най-напред нарисова пентаграм, после звездата с дванайсет лъча в него и безкрайната спирала в нея. След това дойде ред на билките и есенциите — скъпи неща, но абсолютно необходими за сеанса. После написа защитното заклинание, така че Боарбас да не може да се измъкне и унищожи всички тях. Дойде редът и на трите капки кръв от грифон...

— Къде ми е кръвта от грифон? — попита господин Ди, докато тършуваше из шкафа във всекидневната.

— В кухнята, в едно шишенце от аспирин — отговори госпожа Ди и избърса очи.

Ди я намери и всичко беше готово. Запали черните свещи и произнесе заклинанието за Освобождане.

Стаята изведнъж стана много топла и трябваше само да бъде произнесено Името.

— Мортън! — извика господин Ди. — Ела тук.

Мортън отвори вратата и излезе от стаята си, стиснал здраво една от счетоводните си книги. Изглеждаше много малък и безпомощен.

— Мортън, смятам да повикам Демона на децата. Не ме принуждавай да го правя, синко.

Момчето пребледня, опря гръб в стената, но продължи упорито да клати глава.

— Много добре — каза господин Ди. — БОАРБАС!

Разнесе се оглушителен гръм, през стаята премина гореща вълна и се появи Боарбас. Беше висок до тавана и се смееше зловещо.

— Ах! — възкликна демонът. — Какво малко момченце!

Мортън го гледаше втренчено, стиснал устни.

— Непослушно малко момченце — продължи Боарбас през смях и тръгна през стаята. От крачките му се люлееше цялата къща.

— Отпрати го! — изпищя госпожа Ди.

— Не мога! — възкликна господин Ди отчаяно. — Не мога да направя нищо, докато не свърши!

Огромните рогати ръце на демона се протегнаха към Мортън, но той веднага отвори счетоводната книга и извика:

— Спаси ме!

В този мен се появи висок, ужасно слаб възрастен човек, покрит от глава до пети с изтъпени от писане моливи и всевъзможни формуляри. Очите му бяха две кръгли нули.

— *Зико рико рил!* — извика Боарбас и се обърна, за да посрещне новодошлия. Старецът обаче се засмя и каза:

— Договор с корпорация, която е от другата страна, не само подлежи на нарушаване, но е и изцяло невалиден. По дефиниция.

При тези думи Боарбас залитна назад и с падането си счупи един стол. Изправи се на крака, кожата му стана огненочервена от гняв и той изрече Главното заклинание на демоните:

— ВРАТ, ХАТ, ХО!

Но старецът прикри Мортън с тялото си и произнесе думите за прогонване:

— Издъхване, пречистване, случка, провал, изоставяне и смърт!

Боарбас изпищя мъчително, отстъпи назад и започна пипнешком да търси Отвора. Намери го, скочи през него и изчезна.

Високият слаб старец се обърна към господин и госпожа Ди, които страхливо се свиваха в ъгъла.

— Знайте, че аз съм Счетоводителя. Знайте също така, че това момче е подписало Сговор с мен да стане мой ученик и мой слуга. В замяна срещу извършените услуги аз, Счетоводителят, ще го науча как душите се отдават на Проклятие като се заплетат в прокълнатата

паяжина от Цифри, Формуляри, Формули и Баланси. И, вижте, ето го е знакът ми върху него.

Счетоводителят вдигна дясната ръка на Мортън и посочи мастиленото петно на безименния му пръст. После се обърна към момчето и каза:

— Утре, дете, ще разгледаме някои аспекти на Заобикалянето на подоходния данък като път към Проклятието на душата.

— Да, *господине!* — възкликна Мортън ентусиазирано.

Счетоводителят изгледа семейство Ди укоризнено и изчезна.

Последва дълго мълчание. После господин Ди се обърна към жена си.

— Е — каза той, — ако синът ни иска да стане счетоводител *толкова* много, не смятам да заставам на пътя му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.